

เท่าความนวนิยาย

ชุด สุภาพบุรุษจุฑาเทพ

หม่อมเจ้าวิซชากร จุฑาเทพ เป็นเพื่อนรักกับ หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ เทวพรหม ได้สัญญากันว่าจะให้ลูกคนใดคนหนึ่งแต่งงานกันเพื่อจะได้เกี่ยวดองกันสืบไป เมื่อหม่อมเจ้าวิซชากรถึงชีพิตักษัย หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดาและเป็นย่าของบรรดาลูกๆ ของหม่อมเจ้าวิซชากรซึ่งถูกขนานนามว่าห้าสิงห์แห่งจุฑาเทพจึงต้องการทำคำมั่นสัญญานั้นให้เป็นจริง

เมื่อบรรดาห้าสิงห์จุฑาเทพเติบโตเป็นหนุ่ม พวกเขากลับอยากลิขิตชีวิตรักของตัวเอง ต่างหาทางปฏิเสธการแต่งงานกับทายาทสาวแห่งราชสกุลเทวพรหม จนคำสัญญานั้นมีอันต้องถูกลบล้างไปโดยปริยายเมื่อทายาทคนสุดท้ายคืออรณพีร์แต่งงานกับเพียงขวัญ

ธรรชเกือบจะได้แต่งงานกับหม่อมหลวงเกษรา แต่กลับได้แต่งงานกับหม่อมหลวงระวีราไพสุมิใจรัก

ปวรจุปฏิเสธที่จะแต่งงานกับหม่อมหลวงกระดิน ลูกพี่ลูกน้องของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับบรรณรสาผู้เป็นถึงหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน

พู่ฉิมภัทรปฏิบัติเสธการแต่งงานกับหม่อมหลวงมารตี น้องสาวของหม่อมหลวงเกษรา เพื่อแต่งงานกับกรองแก้ว อดีตนางสาวศรีสยามสุดท้ายมารตีก็ตกเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจ แต่หลังจากท่านนายพลเสียชีวิต มารตีซึ่งไม่ได้รับทรัพย์สินสมบัติอะไรจากท่านเลยก็หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

รัชชานนท์ซึ่งหม่อมเอียดหมายมั่นจะให้แต่งงานกับหม่อมหลวงคินีบุษ ลูกสาวของท่านนายพล หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม กลับหนีไปและได้ไปแต่งงานกับสร้อยฟ้า เจ้าหญิงแห่งเวียงพูกำ

ส่วนวีไลรัมภาซึ่งควรได้แต่งงานกับรณพีร์ก็ต้องแคล้วคลาดกันเพราะเรื่องร้ายแรงที่เธอกระทำต่อหม่อมเอียด นั้นทำให้รณพีร์ได้แต่งงานกับเพียงขวัญ นางเอกภาพยนตร์ไทยชื่อดังในเวลานั้น

เวลาผ่านไป ห้าสิงห์จุฑาเทพก็มีทายาทมากมายสืบราชสกุล ทว่าพันธสัญญาระหว่างจุฑาเทพกับเทวพรหมก็ยังไม่มีความว่าจะสัมฤทธิ์ผล

บทนำ

ฟลอเรนซ์ อิตาลี เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ห้องฟ้าปลายฤดูใบไม้ผลิเตรียมอย่างเข้าสู่ฤดูร้อน คือห้องฟ้าช่วงที่สวยงามที่สุดของปี... นั่นคือความคิดเห็นของ 'ชีวัน'

หญิงสาวจอดจักรยานพิงไว้กับราวสะพาน เบื้องล่างมีเบ็ดฝูงใหญ่กำลังว่ายน้ำ นกยางสีขาวย่องหาปลาแถวกอสาหร่าย หนูน้ำตัวอ้วนว่ายน้ำเข้ามารวมกลุ่มกับพวกเบ็ดเพื่อกินขนมปังที่ชีวันบีไปรยลงไป

“มาแบ่งตัวกับเขาก็กแล้วนะอาร์โน” เธอเรียกมันด้วยชื่อที่แอบตั้งให้ตามชื่อแม่น้ำ วันนั้นนับว่าโชคดีที่ได้เจอมัน เพราะนานๆ ที่อาร์โนถึงจะออกมาว่ายน้ำโชว์ตัวให้คนเห็นและถ่ายรูป

ขนมปังหมดจากมือ หญิงสาวกล่าวอำลาพวกเบ็ด และอาร์โนที่ว่ายหลบหายเข้ากอหญ้าริมตลิ่งไปแล้ว เธอยกจักรยานแล้วขึ้นไปบนสะพานช้าๆ ไม่จำเป็นต้องขี่ เพราะอะพาร์ตเมนต์ของเธออยู่ถัดจากปลายสะพานไปไม่กี่ก้าวเท่านั้น

หลังจากจอดจักรยานและล็อกกุญแจเรียบร้อย ชีวันก็ใช้กุญแจไข

ประตูไม้หนาหนักเข้าสู่บริเวณโถงหน้าของอะพาร์ตเมนต์ อาคารเก่าแก่สูงสี่ชั้นก่อสร้างด้วยหินสีน้ำตาลไหม้แดงได้รับการอนุรักษ์ให้คงสภาพเดิมของสถาปัตยกรรมในสมัยเรอเนซองส์เช่นเดียวกับอาคารอื่นๆ ทั่วทั้งเมือง

“บัวนาเซรา! ซิมิโอเน่”

ชีวันเอ่ยทักชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังใช้เครื่องดูดฝุ่นทำความสะอาดพื้นพรมสีเขียวเข้ม เขาเงยหน้าขึ้นมาแล้วยิ้มอวดฟันขาวจัด ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายอย่างที่เขารู้สึกว่าเป็นเสน่ห์ของหนุ่มอิตาลีแท้ๆ

“วันนี้กลับเร็วจัง เรียบเสร็จแล้วหรือ” ซิมิโอเน่ถามเป็นภาษาของเขา

ชายหนุ่มทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยในอะพาร์ตเมนต์ที่ชีวันเช่าอยู่ จึงจำได้ว่าใครสักคนจะเข้าออกตอนไหน

“วันนี้สอบเสร็จวันสุดท้าย” เธอยิ้มว่า “ปิดเทอมเสียที!”

“อ้อ วันนี้มีจดหมายถึงชีวันด้วย”

“จดหมาย?” ชีวันแปลกใจปนตื่นเต้น ปกติไม่มีจดหมายมาถึงเธอบ่อยนัก เดือนหนึ่งมารดาหรือพี่ชายจะส่งมาสักฉบับ และฉบับล่าสุดก็เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง

“ใคร”

หญิงสาวรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาว ขลิบรอบขอบด้วยสีแดง และนำเงินมาจากมือซิมิโอเน่ หน้าของมีชื่อของเธอเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยลายมือหวัดแกมบรรจงที่ไม่คุ้นตา เมื่อพลิกดูชื่อผู้ส่ง ดวงตาคู๋สวยก็เบิกกว้าง แก้มนวลค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงเรื่อ

จดหมายฉบับนั้นระบุที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฬาเทพ’

หวัดอ่อนมีจดหมายถึงชีวันโดยต้องการให้เธอช่วยทำหน้าที่เป็น

แม่สื่อแม่ชักให้สรุจและพรซีวามีโอกาสพบปะ ศึกษาเรียนรู้ซึ่งกันและกัน
ระหว่างอยู่ที่นั่น

กรุงโรม อิตาลี เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

นับตั้งแต่สรุจมารับตำแหน่งเลขานุการเอกประจำสถานทูตไทยใน
กรุงโรมเป็นเวลาได้เกือบสามเดือน หน้าที้นำเที่ยวแขกสำคัญที่มาเยือน
อิตาลีไม่ค่อยต้องตกมาถึงมือเขาลักเท่าไร จะมีก็ครั้งนี่ที่เลี้ยงไม่ได้ เพราะ
ท่านนาวิ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สนธิสนมชอบพอกับ
หม่อมราชวงศ์ธรรต จุฑาทเทพ ผู้เป็นลุงของเขา ด้วยทำงานในแวดวงการ
ศึกษาเหมือนกัน และยังสนธิสนมกับหม่อมราชวงศ์ปวรจุจ เมื่อครั้งที่
บิดาของสรุจเป็นเอกอัครราชทูตอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และท่านนาวิได้
เดินทางไปราชการที่นั่นหลายครั้ง หนนี้ท่านเดินทางมาประชุมที่ฝรั่งเศส
จึงถือโอกาสพบบุตรสาวติดสอยห้อยตามมาเที่ยวชอปปิง และแวะเยี่ยม
บุตรชายซึ่งศึกษาอยู่ที่อิตาลีด้วยเสียเลย

“มาครั้งนี้ผมมีเวลาน้อย ไม่มีโอกาสตามไปดูไอ้เจ้าลูกชายที่
ฟลอเรนซ์ ยังไงต้องขอฝากให้หม่อมช่วยดูๆ มันด้วย นี่ย้ายที่เรียนใหม่
ผมลังเลว่ามันจะไม่ได้เรื่องอีกตามเคย”

“ครับ ผมจะช่วยดูแลให้”

ท่านนาวิพยักหน้า แล้วยื่นมือมาบีบมือสรุจอย่างขอบคุณ

เสร็จภารกิจการดูแลครอบครัวท่านรัฐมนตรีช่วยฯ สรุจก็กลับมา
ที่สถานทูตซึ่งเป็นอาคารเก่าแบบเรอเนซองส์อยู่ภายในบริเวณรั้วกว้างขวาง
สรุจกดรถหลังเปิดประตู ทันทีที่ก้าวเข้าไป เสมียนสำนักงานที่นั่งอยู่ด้านหน้า
ก็รีบลุกขึ้นโค้งให้เขา แล้วทำอย่างแปลกใจ

“หม่อมกลับมาแล้วหรือครับ นี่กว่าจะพาสามคนนั้นเที่ยวจนค่า

แล้วเข้าบ้านพักเลยเสียอีก”

“ฉันต้องกลับมาเคลียร์เอกสารนะ วันนี้มีเรื่องอะไรไหม”

เสมียนสำนักงานบอกว่ามีจดหมายถึงเขา

หม่อมหลวงสรุจ จุฑาทเทพ ยื่นมือไปรับซองจดหมายแอร์เมลสีขาว
ขลิบรอบขอบด้วยสีแดงและนำเงินมาจากเสมียนสถานทูต เป็นจดหมาย
ส่วนตัวฉบับแรกที่มาถึงเขานับตั้งแต่มาประจำที่กรุงโรม

ลายมือหวัดแกมบรรจงที่เขียนชื่อเขาเป็นภาษาอังกฤษนั้นคุ้นตา
เหลือเกิน เมื่อชายหนุ่มพลิกด้านหลัง ริมฝีปากก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มกว้าง
ที่สุดในรอบวัน

จดหมายฉบับนี้ระบุที่อยู่ผู้ส่งมาจาก ‘วังจุฑาทเทพ’

หวดอ่อนแฉ่งข่าวดีของสมาชิกในตระกูล แล้วตะล่อมเข้าสู่จุดประสงค์
ที่แท้จริงคือให้เขาศึกษาเรียนรู้ใจกับพรชีวา หากว่าได้ใกล้ชิดสนิทสนม
กันแล้วเห็นว่าไปกันไม่ได้ก็จะยอมรับการตัดสินใจนั้นแต่โดยดี

๑

ชีวันพับจดหมายจากเมืองไทยด้วยลีหน้าหนักใจ หลังจากอ่านจบ เป็นรอบที่สาม เธออาศัยอยู่กับแฟลตเมต

อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้แบ่งพื้นที่ออกเป็นสองห้องนอน ห้องเล็กเป็นของชีวัน ส่วนห้องนอนใหญ่เป็นของดาราซึ่งอยู่ร่วมกับน้องชายชื่อดาลัด ห้องครัวและห้องน้ำแยกออกมาเป็นพื้นที่ส่วนกลาง ซึ่งแฟลตเมตทั้งสามตกลงผลัดเวรกันทำความสะอาดคนละสัปดาห์

“ดาลัดยังไม่กลับหรือ”

“อืม นายลัดได้งานที่ร้านลอมบาร์ดี วันนี้ไปทำงานแรก”

“โอ้โฮ ขยันจัง เพิ่งสอบเสร็จเมื่อวานก็เริ่มงานแล้วหรือ แล้วตอนเย็นก็ยังไปทำที่ร้านพิซซาอยู่เหมือนเดิมใช่ไหม” ชีวันชื่นชมดาลัด ชายหนุ่มเป็นคนขยัน นอกจากจะทำงานที่ร้านพิซซาหลังเลิกเรียนเป็นประจำแล้ว ในช่วงปิดเทอมเขายังมักหางานพิเศษอย่างอื่นทำไปด้วย เมื่อสัปดาห์ก่อนเขาเพิ่งบอกเธอว่าไปสมัครงานที่ร้านลอมบาร์ดี ซึ่งเป็นร้านขายไวน์ บัลซามิกและซีลชื่อดังที่มีลูกค้าส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยว ชีวันไม่นึกว่า

เขาจะเริ่มงานทันทีที่สอบเสร็จ

“ก็ต้องอย่างนี้ละ ที่บ้านพี่ไม่ได้รวย พ่อแม่ไม่ได้ส่งเงินมาให้ใช้ทุกๆ เดือนเหมือนชีวิตนี้นะ”

“โน...” ชีวิตทั้งด้วยเสียงหัวเราะ ไม่ได้ใส่ใจแวแตกต้นนิดๆ ในน้ำเสียงของดารา “คนที่ส่งเสียชีวิตไม่ใช่ที่บ้านหรอก แต่เป็นผู้มีพระคุณ” หัวใจของหญิงสาวพองโตเช่นทุกครั้งยามเอ่ยคำนั้น

“ผู้มีพระคุณ? อย่างบอกนะว่าชีวิตมีเสียเลี้ยง”

“ยังไม่ใช่ใหญ่เลย ผู้อุปการะชีวิตเป็นผู้ใหญ่ที่ใจดีและท่านก็มีเมตตากับชีวิตมากที่สุดเลยต่างหาก” ชีวิตเอ่ยคำนั้น นึกถึงคำที่กระถิน ย้ำหนักย้ำหนาก่อนจะจากประเทศไทย

ไปที่ไหนชีวิตอย่าเที่ยวไปประกาศว่าได้รับทุนจากใคร คนจะหมั่นไส้เอาได้ ใครๆ ก็รู้จักราชสกุลจุฑาเทพ เดี่ยวเขาจะหาว่าเราขี้คุย

‘ดีเสียอีกค่ะ จะได้เป็นการยกย่องเชิดชูให้คนอื่นรับรู้ว่าคุณทวดอ่อนน้อมใจดีที่สุดในโลก มอบทุนการศึกษาให้ชีวิตได้มีโอกาสไปเรียนเมืองนอกกับชีวิตด้วยคน’

‘อ้อย คุณทวดอ่อนน้อมเขาไม่มาหวังให้ใครเชิดชูเพราะส่งลิงอย่างเราไปเรียนเมืองนอกหรอก แล้วถ้าเมื่อเราเกิดไปทำอะไรกะเบี๊ยะบะบ๊าบขึ้นมาจะเสียชื่อไปถึงคุณทวดอ่อนน้อมอีก’

ถ้าเทียบกับ ‘พรชีวิต’ แล้ว ชีวิตก็คงจะเหมือน ‘ลิง’ จริงๆ

เธอทั้งรักและชื่นชมญาติผู้พี่ของเธอมาตั้งแต่เด็ก พรชีวิตทั้งเก่งทั้งสวย มารยาทดี เรียบร้อย แต่ก็ทำได้มากกว่านั่งพับเพียบทำขนม ร้อยมาลัย พรชีวิตเป็นผู้นำนักเรียนในกิจกรรมต่างๆ มาตั้งแต่ชั้นประถมเลยทีเดียว พอข้ามวิทยาลัยก็ได้เป็นดรัมเมเยอร์สองปีซ้อน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เป็นดาวเด่น แม้แต่มาที่อิตาลี นักเรียนไทยทุกคนรู้จักและ

กล่าวขวัญถึงพรซีวในความสวยและเก่งของเธอ ในฐานะที่เป็นคนไทยคนเดียวในปีการศึกษาที่ได้รับทุนจากรัฐบาลอิตาลี มาเรียนต่อในสาขามนุษยศาสตร์และปรัชญาที่มหาวิทยาลัยแห่งโรม ซึ่งถือเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ต่างกับซีวันซึ่งเป็นเด็กบ้านทุ่งแท้ๆ โทมากับการวิ่งเล่นในสวนยาง ปีนต้นมะพร้าวกับลิง กระโดดน้ำในแม่น้ำตาปีว่าแข่งกับพี่ชายทั้งสาม และกลุ่มเพื่อนของพี่ชายพนันขันต่อเอาเงิน มารดาคงทนไม่ไหว กลัวซีวันจะโตขึ้นมาเป็นลิงเป็นค่างไปจริงๆ จึงมักจะส่งเธอขึ้นกรุงเทพฯ มาอยู่กับเกษรา ญาติผู้พี่ของมารดาทุกๆ ปีดเทอม

ซีวันแซร์อะพาร์ตเมนต์ร่วมกับสองพี่น้องคนไทยที่มาเรียนอยู่ที่ฟลอเรนซ์ก่อนหน้าเธอหนึ่งปี คือดาราและดัลด์ ขณะที่พรซีวามีรูมเมตเป็นนักศึกษาสาวชาวรัสเซียซึ่งเรียนอยู่คณะเดียวกัน ชื่อว่า ดิน่า

ถึงกระนั้นทุกคราที่มีวันหยุดพิเศษหรือช่วงปิดภาคเรียนไม่ว่าจะสั้นหรือยาว ซีวันจะเดินทางไปพักกับพรซีวาทที่กรุงโรม หรือในทางกลับกัน พรซีวาก็จะเดินทางมาพักกับซีวันที่ฟลอเรนซ์ เป็นเช่นนี้ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

๒

หม่อมหลวงสรุจ จุฑาทเทพ พับจดหมายจากเมืองไทยด้วยสีหน้า
หนักใจ เขารู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง วันที่เขาถูกทวงสัญญาจากทวดอ่อน แม้
จะเข้าใจในความเป็นห่วงเป็นใยของท่าน แต่เรื่องบางเรื่องเขาก็ไม่รู้ว่าจะ
ไปเร่งรัดอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องหัวใจ

พูดถึงพรชีวา เขาสารภาพว่าไม่ได้มีเธออยู่ในสายตามาก่อน แค่
เห็นแวบผ่านตาไปมายามหญิงสาวติดสอยห้อยตามมารดามาที่วังจุฑาทเทพ
ซึ่งตอนนั้นเธอก็ยังเด็กใส่ชุดนักเรียนอยู่เลย เขาจึงไม่ได้ใส่ใจนัก ไม่เหมือน
ชีวิตกับซาลิสซา พี่ๆ ของเธอที่อายุไล่เลี่ยกับเขาและพวกกำลังห้ำหั่นจุฑาทเทพ
จึงค่อนข้างสนิทสนมกันมากกว่า

กระทั่งมาถึงิตาลีนี้เอง เขาจึงมีโอกาสดูรู้จักพบเจอและพูดคุยกับ
หญิงสาวจริงๆ เป็นครั้งแรก

ใช่...เขาได้พูดคุยกับพรชีวาแล้ว เพียงแต่ไม่ได้รายงานให้ทวดอ่อน
ทราบก็แค่นั้น!

เขาเจอพรชีวาตั้งแต่สัปดาห์แรกที่มาถึงกรุงโรม แน่แน่นอนว่าคราวนี้

เขาย่อมมองข้ามเธอไม่ได้ มิใช่เพราะความสวย แม้เขาจะยอมรับว่าเขา
สวย แต่เป็นเพราะเขารู้ชัดแล้วว่า คนนี้เองที่ทวดอ่อนต้องการได้มาเป็น
เหลนสะใภ้

น่าเสียดาย...วันแรกของการพบกันกลับจบลงอย่างไม่สวยงามนัก
และเขาก็ไม่เคยพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง!

จากนั้นเขาได้เจอเธอเป็นคนที่สอง ตอนงานสงกรานต์ที่สถานทูต
เมื่อกลางเดือนก่อน คราวนี้เธอมาพร้อมญาติพี่น้องชื่อ 'ชีวัน' บุคลิกปราด
เปรียวคล่องแคล่ว แต่ต่างกับราว...เขาจะเปรียบเทียบอย่างไรดี...เอาเป็น
ว่าถ้าคนหนึ่งเหมือนไวน์องุ่นรสเลิศ อีกคนก็ชาเป็นน้ำอัดลม

แต่ในเมื่อเขารับปากทวดอ่อนเอาไว้แล้ว เขาก็จะไม่ผิดคำพูด เขา
จะลอง 'แก้ตัว' กับพรชีวาอีกสักหน

ด้วยเหตุดังกล่าว เขาจึงขอให้ปรียา ลูกจ้างท้องถิ่นของสถานทูต
โทร. ไปชวนสองพี่น้องมาช่วยงานกงสุลสัญจรในวันเสาร์ที่จะถึง เท่านั้น
สรุปก็ถือว่าได้ทำตามที่รับปากทวดอ่อนแล้ว แต่พรชีวาจะมาหรือไม่ เขา
ก็ไม่อาจไปบังคับ ถือเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้

ตัดกังวลไปเรื่องหนึ่ง ก็เหลืออีกเรื่องที่รับปากท่านนาว่าจะช่วย
เป็นหูเป็นตาบุตรชายให้ เขาจึงได้ชวนนัทสฤกษ์ดีไปช่วยงานวันเสาร์นี้ด้วย
สำหรับคนนี้สรุปโทร. ไปชวนด้วยตัวเอง เพราะประเมินแล้วเห็นว่าถ้าให้
คนอื่นโทร. น่าจะไม่มา

เป็นอย่างที่คิด อย่างน้อยนัทสฤกษ์ดีก็เกรงใจเขา จึงตอบตกลงมา
ช่วยงาน

แต่สรุปหาฐู่ม่ว่า เหตุที่เกิดขึ้นในวันเสาร์จะทำให้เขาต้องกลับมา
นึกทบทวนว่า ตนอาจคิดผิดที่ชวนนัทสฤกษ์ดีไปเมสเตรด้วยกัน!

ทุกหนึ่งหรือสองเดือน ทางสถานทูตไทยจะจัด ‘กงสุลสัญจร’ ขึ้น เพื่อส่งเจ้าหน้าที่ไปให้บริการงานด้านกงสุลแก่คนไทยในเมืองต่างๆ ที่ห่างไกลจากกรุงโรม โดยกงสุลสัญจรครั้งนี้จัดขึ้นที่เมืองเมสเตร ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นฝั่งแผ่นดินใหญ่ของเมืองเวนิส

ชีวัน พรชีวา และดาราเดินทางมาถึงเมสเตรด้วยรถไฟรอบเช้าจาก ฟลอเรนซ์ โดยมีนักเรียนไทยร่วมชั้นเรียนของชีวันมาด้วยอีกหนึ่งคน คือ วินัส ซึ่งทำให้ดาราแอบเคืองเล็กน้อย เพราะเป็นที่รู้กันว่าดาราไม่ค่อยถูกชะตากับวินัสเท่าไรนัก ขณะที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่าถูกไม่ชอบหน้า

เมสเตรถือเป็นย่านวัฒนธรรมแบบอิตาลีดั้งเดิม เปี่ยมด้วยเสน่ห์ของอาคารประวัติศาสตร์ จัตุรัสที่มีแลนด์มาร์กเก่าแก่ และสวนสาธารณะเขียวชอุ่ม อยู่ห่างจากคลองเวนิสเพียงไม่กี่นาที

ปรียา ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูตที่เรียกกันว่า ‘ลูกจ้างท้องถิ่น’ คือ มีวีซ่าและมีถิ่นพำนักอยู่ในอิตาลีอยู่แล้วเนื่องจากแต่งงานตามสามีมาอยู่อิตาลีได้หลายปี กำลังจัดเตรียมสถานที่ พอเห็นสี่สาวมาถึงก็รีบกวักมือเรียก

“ดารา พรชีวา ทางนี้”

ปรียาสนิทสนมคุ้นเคยกันดีกับนักศึกษาที่มาช่วยงาน โดยเฉพาะกับดาราที่มาบ่อยกว่าใคร

หลังจากปล่อยให้ชีวันแนะนำวินัสให้ปรียา รู้จักเป็นที่เรียบร้อย ดารา ก็รีบอาสา

“พี่ปรียาจะให้ช่วยอะไรตรงไหนบอกได้เลยนะคะ ดารา ดูแลน้ำกับอาหารว่างให้เหมือนเดิมก็ได้ค่ะ”

ชีวันกลับยิ้มแทบไม่อยู่ นี่คือเหตุผลว่า ดารามาช่วยงานสถานทูตที่ไร ถึงได้มีขนมใส่ถุงกลับบ้านเต็มไม้เต็มมือทุกครั้ง

ทิศทางที่ปริยาพยักพเอ็ดไปคือผู้ชายที่กำลังนั่งเคาะโต๊ะหน้าบึง
มองนั้นมองนี่อย่างเบือหน้าย

“หมอนั้นมาได้ยังไง” ดาราตาโต

“นั่นทฤษฎี?” ชีวันนิ้วหน้า เช่นเดียวกับรอยยิ้มที่หายไปจากใบหน้า
ของพรชีวา

เมื่อคนผู้นั้นหันมาเห็นกลุ่มของหญิงสาว เขาก็หรีตา ใช้ลิ้นดูน
กระพุ้งแก้ม เป็นสีหน้าแบบที่บ่งบอกความคิดทำนองว่า...มีอะไรทำแกเมื่อ
แล้วลี เขาลุกเดินตรงดิ่งเข้ามาหากลุ่มหญิงสาว เหล่มองชีวันด้วยหางตา
แล้วจึงเอ่ยทักพรชีวาเป็นคนแรก

“พรชีวา ไม่ได้เจอกันหลายเดือน สบายดีเธอ”

“สบายดี เธอละ” พรชีวาตอบอย่างห่างเหิน

“ว้าย! หม่อมหลวงสรุจ”

เสียงของดาราเรียกให้ทุกคนหันตามไป

ชายหนุ่มร่างสูงที่ชีวันเคยเจอครั้งหนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา วันนี้เขา
อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็กส์ ขาของเขาดูยาวกว่าคนปกติ ชีวันเคยนึก
สงสัยเล่นๆ ในครั้งแรกที่เจอกันว่าเขาต้องสั่งตัดกางเกงเป็นพิเศษหรือ
เปล่า ผมสั้นสะบัดปลายน้อยๆ เป็นสีน้ำตาลเข้มแทนที่จะดำสนิท ประกอบ
กับจมูกโด่งกว่ามาตรฐานชายไทยทั่วไป และตากมเข้มที่ประกอบด้วยแพ
ขนตาอันอ่อน ทำให้มองเผินๆ แล้วเขาก็กลมกลืนไปกับบรรดาหนุ่มอิตาลีได้
ดี จะมีที่ขัดตาอยู่หน่อยๆ คือแววตาที่บอกความเยอหยิ่งถือตัว เหมือน
กับว่าพื้นที่รอบๆ ตัวเขาถูกล้อมไว้ด้วยกำแพงที่มองไม่เห็น ซึ่งเจ้าตัวสร้าง
ขึ้นกำบังไม่ให้ใครเข้าถึงได้ง่ายๆ

ดาราไม่รอให้หม่อมหลวงหนุ่มเดินเข้ามาถึง เป็นฝ่ายถลาเข้าไป

ย่อตัวสวัสดิ์จจนเข้าแทบติดพื้น

“สวัสดิ์ดารา” เขายกมือรับไหว้พองามระดับบอก “สบายดีหรือ
ขอบใจนะที่มาช่วยงาน”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เราเป็นนักเรียนไทย สถานทูตมีอะไรก็ต้องมา
ช่วยกันอยู่แล้ว”

ทุกคนในกลุ่มที่ยังไม่เคยรู้จักต่างทักทายกันก่อนสรุปเปลี่ยนเรื่อง
“เคยมาเวนิสกันหรือยัง”

ดาราสายหัวดิก ส่วนวินสรีบตอบ

“ของวินสเพิ่งมาอิตาลีไม่กี่เดือนเองคะ ยังไม่ได้ไปเวนิส แต่จะไป
เที่ยวเยอรมัน ฝรั่งเศส แล้วก็...”

“มีน้องชีวาคนเดียวคะที่เคยมาแล้ว” ดาราพูดชัดอย่างไม่สนใจคน
ที่กำลังสาธยาย

“ผมเองก็ยังไม่เคยมา เย็นนี้หลังเสร็จงานอยากขออนุญาตพาทุก
คนไปเลี้ยงมื้อค่ำที่เวนิส พรชีวาเคยมาแล้วก็คงจะพอนำเที่ยวได้”

“พอรู้จักแค่บางจุดเท่านั้นคะ เวนิสมีแต่คลองกับตรอกซอกซอย
ถ้าให้ดิฉันเดินนำท่าจะพาหลง”

ทว่า...ชีวันกลับเห็นว่านี่คือโอกาสสำคัญที่จะทำภารกิจที่ไม่มีใคร
ล่วงรู้

“เอานะชีวา พาเที่ยวหน่อยสิ ชีวันก็อยากเที่ยวเหมือนกัน ในที่นี้ยังไม่
เคยมีใครมาเวนิสเลย มีแต่ชีวาคนเดียว” ชีวันยิ้มยิงฟันอ่อน “นะๆ...”

ถ้าอยู่ด้วยกันแค่สองคนจะต้องเอาคางเกยบ่าด้วย ทำแบบนี้ไร
อีกฝ่ายมักใจอ่อนให้ตามที่ขอรทุกที

“นั่นสิน้องชีวา อุตุสำหมาถึงนี่แล้ว พี่ก็อยากเห็นเวนิสเหมือนกัน”
ดาราเสริม

เจอสองแรงช่วยกันขอร้อง พรชีวาจึงใจอ่อน แต่ก็ตอบอย่างสงวน
ท่าที่

“ถ้าเช่นนั้นที่สุดแล้วแต่ท่านเลขาฯ เถอะค่ะ”

“ซึ่งก็ตามนี้ เสร็จแล้วผมจะขับรถไปส่งทุกคนที่ฟลอเรนซ์เอง”

เขาสรุป แถมรวบรัดเรื่องหลังไปด้วยโดยไม่ถามความเห็น พุดจบ
ก็เดินไปทางนันทอุทยานเพื่อทักทายฝ่ายนั้น

ชีวันมองตามคนชายาวด้วยสายตาแบบนายพรานเล็งเหยื่อ... พุด
เช่นนั้นคงไม่ผิดนัก เพราะเขาคือ ‘เป้าหมาย’ ที่กามเทพจำเป็นอย่างชีวัน
จะต้องแผลงศรใส่

เข้าช่วงบ่ายแก่ใกล้หมดเวลาทำการ บรรดาผู้มาขอรับบริการจาก
กงสุลสัญจรก็ยิ่งมาเข้าคิวกันยาว จนแบบฟอร์มขอทำพาสปอร์ตที่เตรียม
ไว้บนโต๊ะหมดอย่างรวดเร็ว

“โชคดีที่ที่เตรียมสำรองมาด้วย กวนน้องพรชีวาช่วยไปหยิบมาเพิ่ม
จากห้องเก็บของด้านหลังที่ได้ใหม่จ๊ะ” ปรียาไหว้วาน ยื่นกุญแจให้ “อ๊ะ
เอากุญแจไปเปิด”

“ได้ค่ะ” พรชีวารับคำอย่างคล่องแคล่ว เดินอ้อมไปด้านหลังของจุด
ให้บริการซึ่งมีห้องเล็กๆ ที่เจ้าของสถานที่ให้สถานทูตใช้เก็บเอกสาร
เป็นการชั่วคราว กระเป๋าของเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครก็ถูกเก็บล็อกไว้ใน
ห้องนี้ด้วย

พอหญิงสาวลุกขึ้น ถอยหลังเพียงหนึ่งก้าวก็ชนเข้ากับใครบางคน
ที่ยืนขวางอยู่เบื้องหลังในระยะประชิด พรชีวาสะดุ้งหันกลับไปแล้วก็เจอ
ร่างผอมของนันทอุทยานทางเขนรอรับ ขวางประตูทางออกเอาไว้ หญิงสาว
รีบถอยหลังไปสองก้าวทันที

“โอ๊ะๆ ถอยกรูดเชียว”

“กรุณาหลีกเลี่ยง ฉันจะออก”

เขายืนนิ่งสวนทางกับคำสั่ง พรชีวาแหม่มริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะขยับ เธอจึงเดินเบี่ยงไปด้านข้างและผลักเขาให้หลบ แต่เมื่อทำอย่างนั้น นัทสฤกษ์ก็คิดว่ามือหญิงสาวกระตุกเอาร่างเพรียวเข้ามาประชิดตัว

“คุณ!” พรชีวาตกใจ

เขายิ้มกวน ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ “ตกใจทำไม” เสียงทุ้มในคอลดต่ำลง “ทำเป็นไม่เคยไปได้”

คำพูดนั้นทำให้ผิวขาวนวลของพรชีวาเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม ดวงตาวาวจ้องเขาเขม็ง “จะพูดอะไรกรุณาให้เกียรติกันด้วย!”

“ทำไม หรือไม่จริง” นัทสฤกษ์เลิกคิ้ว

“น้องพรชีวา หาเอกสารเจอหรือเปล่า”

เสียงของปรียาที่ตั้งมาจากด้านนอก ทำให้พรชีวาฉวยโอกาสดึงแขนออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย นัทสฤกษ์ยอมปล่อยและถอยไปหนึ่งก้าว ในจังหวะเดียวกับที่ปรียาชะโงกหน้าเข้ามา

“เจอแล้วค่ะ กำลังจะออกไปค่ะพี่ปรียา” หญิงสาวจ้องนัทสฤกษ์ด้วยสายตาเย็นชาขณะร้องตอบปรียา แล้วรีบเดินออกไป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้พรชีวาไม่เฉียดเข้าไปใกล้ห้องเก็บของอีกเลย จนกระทั่งเสร็จสิ้นภารกิจงสุลล์ัญจร ทุกคนช่วยกันเก็บของและขนกลับไปขึ้นรถตู้ของสถานทูต พรชีวาจึงจำต้องเข้าไปในห้องเก็บของอีกครั้งเพื่อยกถังเอกสารออกมา

“มาเถอะ ผมช่วย”

“อย่าค่ะ” เธอเบี่ยงหลบ

“ทำไมล่ะ”

“ดิฉันตนเองค่ะ ให้น่านเลขาฯ ชนคงไม่ดี”

“ผมเป็นผู้ชาย ให้ผู้หญิงชนของจะดีหรือ” เขาพูดเสียงเรียบ ฟังเป็นคำสั่งมากกว่าคำถาม เจ้าตัวขยับเข้ามาจับกล่องเอกสารไปจากมือหญิงสาวโดยไม่ต้องรอให้อนุญาต “หมดแล้วใช่ไหม คุณออกไปรอดำเนินหน้าเลยก็ได้ ทุกคนรออยู่แล้ว เราจะขึ้นรถไฟไปเวนิสกัน”

๓

จากเมสเตร ระบบขนส่งมวลชนที่สะดวกที่สุดที่เชื่อมต่อไปยัง เวนิสก็คือรถไฟ โดยขึ้นจากสถานีเวเนเซียเมสเตรไปลงที่สถานีเวเนเซียซานตาลูเชียในเวนิส

ไม่ใช่เฉพาะพรชีวาที่โล่งใจเมื่อไม่เห็นหน้าทฤษฎีในกลุ่มคนที่ขึ้นรถไฟไปด้วยกันครั้งนี้ แต่รวมถึงดาราและซีวันด้วย ชายหนุ่มหายไปทันทีหลังเสร็จงาน ไม่มีใครอยากถามถึงเขา...ยกเว้นวินัส

“ทำไมนั่นเขาไม่มากับเราล่ะคะ”

“ผมก็ไม่ทราบ ผมชวนแล้วแต่เขาไม่มา คงอยากรีบกลับ” สรุจตอบเพียงสั้นๆ

พรชีวาเป็นคนเดียวที่เคยมาเวนิส จึงต้องทำหน้าที่เดินนำ แม้จะออกตัวว่าจดจำทางไม่ได้มากนักเพราะเส้นทางของเมืองววนเต็มไปด้วยตรอกซอกซอย ต้องเดินข้ามสะพานข้ามคลองเล็กๆ นับไม่ถ้วน หลายครั้งที่ทั้งหมดหยุดดูเรือคอนโดลาล่องผ่านใต้สะพานไปช้าๆ ฝิพายไล่เลื้อยลายทางขาวดำเป็นเอกลักษณ์ร้องเพลงคลอไปด้วย

พรชีวาพาทุกคนเดินผ่านสะพานรีอัลโต ซึ่งเป็นสะพานเก่าแก่ที่สุดของเวนิส ผ่านตรอกย่านร้านค้าชอปปิง และลัดเลาะซอยต่างๆ ไปจนถึงจัตุรัสกว้างที่รายล้อมด้วยอาคารสถาปัตยกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเวนิส ได้สำเร็จ โดยไม่หลงทางเลยแม้แต่ครั้งเดียว

หลายครั้งที่ชีวันลอบมองสรุปจินตนาการเพียงข้างพรชีวาอยู่เบื้องหน้าแล้ว ก็อดคิดไม่ได้ว่า ร่างสูงสมาร์ตของสรุปกับร่างเพริ้วระหงของพรชีวามองเดินเคียงกันช่างดูเหมาะสมน่ามองอย่างที่เธอก็เถียงไม่ได้จริงๆ เรื่องนี้ต้องยอมรับว่าคุณทวดอ่อนตาแหลม

บรรยากาศของจัตุรัสซานมาร์โคยามเย็นร่มรื่น ท้องฟ้าเป็นสีส้มอ่อน แต่พระอาทิตย์จะยังไม่ตกจนกว่าจะสามทุ่ม เสียงเปียโนจากนักดนตรีซึ่งบรรเลงจากร้านอาหารและร้านกาแฟที่รายรอบจัตุรัสดังล่อไปทั่วบริเวณ สรุปเลือกร้านอาหารใกล้ริมคลองซานมาร์โค ซึ่งมองออกไปเห็นบรรยากาศริมน้ำ มีเรือคอนโดลาผูกไว้เป็นแนว

“โรแมนติกจังเลยนะคะเวนิส” วินัสเอ่ยเบาๆ ขณะมองไปรอบๆ หลังจากทุกคนสั่งอาหารเสร็จแล้ว

“ไม่ใช่โรแมนติกอย่างเดียว เวนิสยังเป็นศูนย์กลางทางการค้า และเป็นมหาอำนาจในการเดินเรือของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมานับพันปี” พรชีวาเสริม

ชีวันยิ้มกว้างมองญาติผู้พี่ด้วยสายตาชื่นชม แล้วแอบสังเกตกิริยาของชายหนุ่มเพียงคนเดียวในที่นั่งนั้น เขานั่งอยู่ตรงข้ามพรชีวา หอดตามองหญิงสาวนั่ง ชีวันซ่อนยิ้ม ไม่มีเหตุผลที่เขาจะไม่ชื่นชมในตัวพรชีวา เจกเช่นชายหนุ่มคนอื่นๆ ทุกคน

ดูรี...แม้แต่ดารายังมองพรชีวาตาก้างด้วยความทึ่ง จนซันสปากเกตตี หลุดมือหล่นลงบนกระป๋อง ดาราร้องว้าย รีบลุกขึ้น

“ตายแล้ว ขอตัวไปห้องน้ำก่อนนะคะ” ว่าแล้วก็ประคองกระโปรง ส่วนที่เลอะวิ่งไปโดยเร็ว

ขณะที่ทุกคนมองตามชั้นๆ ชีวันก็เกิดความคิด หากจะให้สรุจบกับ พรชีวาได้สานต่อความสัมพันธ์ ทำความรู้จักกันมากกว่านี้ ก็ควรปล่อยให้ทั้งสองได้พูดคุยตามลำพังมากกว่าจะมีคนอื่นนั่งอยู่ด้วย

“ชีวันไปช่วยดูพี่ตาราดีกว่า ไม่รู้จะล้างออกไหม” แล้วก็หันไปสะกิด วินัส “วินัส ไปด้วยกัน”

“อ้าว ชีวันไปคนเดียวก็พอมีง” วินัสทำท่าอึดออด

“เดี๋ยวพี่ไปด้วย” พรชีวารวบซ้อนจะขยับลุก แต่ชีวันรีบห้าม

“อู๊ย! ไม่ต้องค่ะ วินัสกำลังจะไปเข้าห้องน้ำพอดี จริงไหมวินัส”

วินัสสง แต่ชีวันอมยิ้มเจ้าเล่ห์ เอียงหน้าเข้าไปกระซิบ

“มีลิปสติกติดฟันเธอแนะวินัส”

วินัสหน้าตื่น รีบหุบปาก คว่ำกระเป๋าลุกเดินนำไปทันทีโดยไม่ต้องบอกซ้ำ ส่วนชีวันหันมาบอกสองคนที่เหลือบนโต๊ะว่า

“ชีวาเล่าต่อไปเลยนะ ไม่ต้องรอชีวัน เดี่ยวจะขาดตอน”

ทุกคนลุกไปหมดเสียแล้ว ทิ้งให้พรชีวากับสรุจนั่งเผชิญหน้าบนเก้าอี้

ตรงข้ามกันในความเงียบ พรชีวาจะลุกตามคนอื่นๆ ไปก็เห็นจะเป็นการเสียมารยาท จึงต้องนั่งกับที่ แต่ก้มลงเขี่ยลูกมะกอกในงานสถาปัตย์ โดยไม่สบสายตาที่มองตรงหน้า

ทั้งสองคนพูดคุยกันถึงเรื่องราวในวาระกรรมของเซกสเปียร์ ก่อนจะเอ่ยเหมือนกินนัย

“...ผมเชื่อว่าคนเราล้วนมีสองด้าน คือมุมที่เป็นจริงกับมุมที่แสดงให้คนอื่นเห็น คุณว่าไม่ใช่หรือ” เขาเลิกคิ้ว “แม่แต่ตัวผม หรือตัวคุณก็

เช่นกัน ท่าทางเย็นชาและไว้ตัวเช่นนี้คุณคงไม่ได้แสดงกับทุกคน”

“ไม่ถ้านักที่จะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงบนสีหน้าหนึ่งเซตินิดๆ ของพรชีวา...เขาชักสั่นๆที่เป็นคนทำให้มันเกิดขึ้นได้

“ถูกของคุณ ไม่มีใครมีมุมเดียวหรือค่ะ เป็นธรรมดาที่เราจะแสดงกับคนสนิทอย่างหนึ่ง และกับคนข้างนอกอีกอย่างหนึ่ง”

“นั่นอย่างผมถือว่าเป็นสิทธิใหม่ เพราะจะว่าไปผมก็เคยมีโอกาสดู ‘เห็น’ มุมของชีวาที่คนอื่นไม่เคยเห็น”

ตอนนั้นพรชีวาหน้าตึง ผิวขาวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ “คุณพูดเรื่องอะไรมิทราบ”

“คุณต้องการให้ผมพูดจริงๆ หรือ”

“ช่างเถอะค่ะ” พรชีวารีบตัดบท “เพราะบางทีสิ่งที่เห็นอาจไม่ได้เป็นอย่างที่คิด!”

“นั่นหรือ” สรุจเลิกคิ้ว ยิ้มน้อยๆ สบตาอีกฝ่ายอย่างใจเย็น

ภาพนี้ คนภายนอกมองมาคงเห็นหนุ่มหล่อสาวสวยนั่งกินอาหารในบรรยากาศโรแมนติกยามใกล้พลบค่ำ แต่หากมองให้ดีและลึกลงไปเท่านั้น จึงจะเห็นได้ว่าแววตาของทั้งคู่กำลังพาดพันกันในความเงียบ

ซึ่งถ้าแม่กามเทพสาวมาเห็น จะดีใจหรือหนักใจกันแน่ละ

“อ้าว จะไปไหนล่ะชีวัน ไม่กลับไปโต๊ะหรือ”

วินัสถามอย่างแปลกใจ เมื่อออกมาจากห้องน้ำแล้วกลับโดนจูงไปอีกทาง ขณะที่มืออีกข้างของชีวันก็จูงดาราไปด้วยอีกคน

“นั่นสิ ยังกินไม่ทันอิม” ดาราบ่น ห่วงหน้าพะวงหลังกับอาหารที่ยังเหลืออยู่บนโต๊ะ

“ไปเดินเล่นกัน ชีวันอยากเห็นสะพานถอนหายใจ”

“อะไร สะพานถอนหายใจ” วินัสสงสัย

“ชีวันเคยอ่านเจอ มาเถอะ เดี่ยวจะเล่าให้ฟัง”

“แล้วทั้งหมดมหลวงสรุกับพรชีวาไว้สองคนจะดีเทรอ” ดาราท้วง
“ทำไมเราไม่กลับไปกินให้เสร็จแล้วชวนสองคนนั้นมาพร้อมกัน”

“อีกเดี๋ยวก็มืดแล้ว กว่าจะรอกินเสร็จคงไม่ได้เห็นพอดี...เถอะนะ
พี่ดารา วินัส เราแวปไปเดี๋ยวเดียว สะพานก็อยู่ตรงริมน้ำนี่เอง”

เมื่อเห็นทั้งสองยังลังเล ชีวันเลยเสริมว่า “สะพานนี้มีความเชื่อ
โรแมนติคด้วยนะ ถ้ามาแล้วไม่ได้เห็นก็เท่ากับมาไม่ถึงเวนิส”

เป็นอันว่าทั้งสองจึงโดนชีวันลากไป จากริมคลองซานมาร์โค เลี้ยว
ไปทางซ้าย ข้ามสะพานปูนขนาดใหญ่ เมื่อมองกลับเข้าไปในคลองสายเล็ก
จะเห็นสะพานสีขาวสร้างเชื่อมอาคารสองฝั่งเข้าด้วยกัน มันดูแปลกตา
กว่าสะพานอื่นๆ ทั้งหมดในเมือง เพราะเป็นสะพานโค้งทอดข้ามคลองที่มี
หลังคาและผนังแข็งแรงคลุมมิดชิด และมีเพียงช่องหน้าต่างเล็กๆ สอง
บานเท่านั้นที่ให้ผู้อยู่ภายในมองเห็นออกมาได้

หนึ่งในกลุ่มชวนกันถ่ายรูป คนพูดเปิดกระเป๋าสะพายใบเล็กเพื่อ
จะหยิบกล้องฟิล์มคู่ใจที่พกไปด้วยแล้วทุกประเทศ “เฮอะ?”

“มีอะไรหรือ กล้องยังอยู่ดีหรือเปล่า” ชีวันรีบถาม เพราะรู้ว่าใน
อิตาลีมีกลุ่มมิจาชีพคอยล้วงกระเป๋าถ้าไม่ระวังตัว

“กล้องยังอยู่ แต่ว่า...” วินัสก้มหน้าก้มตาค้นกระเป๋าตนเองอย่าง
จริงจัง ขณะที่อีกสองสาวขยับมาดู “กระเป๋าตางค์นี่ล่ะสิ ไม่อยู่แล้ว!”

“ฮา! หายไปตอนไหน โดนล้วงหรือ”

“ไม่น่านะ กระเป๋าไม่มีรอยกรีดเลย แล้วตั้งแต่มาถึงเราก็เดินรวม
กลุ่มกัน ตอนที่อยู่โรงแรมกระเป๋าฉันก็วางไว้ในห้องเก็บของตลอด”

“ห้องเก็บของ...” ชีวันเอะใจ

ดาราน้ำเต้า รีบรูดซิปเปิดสำรวจกระเป๋าของตัวเองดูบ้าง แล้ว
หน้าก็ค่อยๆ ซีด

“กระเป๋าตังค์ที่ก็ไม่อยู่”

ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเสียแล้ว ชีวิตเปิดกระเป๋าสะพายใบเล็กของตน
ที่มักจะสะพายไว้ด้านหลังอย่างระมัดระวังเสมอ แล้วก็เป็นอย่างที่กลัว
หญิงสาวเขยขึ้นสบตาดารา

“กระเป๋าตังค์ของเราทุกคนหายหมดเลย”

ชีวิตหน้าเครียด แล้วมือที่ยังค้างอยู่ในกระเป๋าที่สัมผัสกับวัตถุ
แปลกปลอมบางอย่าง เธอหยิบมันขึ้นมา มันคือก้อนหินขนาดพอดีอุ้งมือ
ก้อนหนึ่งห่อด้วยกระดาษขยับๆ

“อะไรนะ”

หญิงสาวยังไม่ตอบ รีบแกะกระดาษออก เผยให้เห็นลายมือหัวต
รกตาที่เขียนเป็นภาษาไทย

‘ของหาย? ส่งพรชีวามาเอาคืนที่แกรนด์คาแนลหน้าสถานีรถไฟ
หนึ่งทุ่ม ถ้าไม่มาฉันจะโยนทิ้งน้ำให้หมด’

“นายหน้ท!” ดาราอุทานหลังยื่นหน้าเข้ามาอ่าน

“ชีวิตจะไปเอาของคืนจากนายหน้ท!”

“นี่มันห้ทุมกว่าเข้าไปแล้ว หมอนั้นจะยังอยู่เธอ”

“นั่นสิ แล้วเขาก็บอให้พรชีวาเป็นคนไปเอาคืนด้วย”

“ทำไมเราต้องทำอย่างที่เขาต้องการด้วย ชีวิตไม่มีทางปล่อยให้ชีวา
ไปแน่ ชีวิตจะไปเอาเอง และถ้าเขาไม่ยอมคืน ชีวิตจะเตะให้ตกน้ำไป
เลย!”

“เธอตามชีวิตไปนะ ฉันจะรีบไปบอกเรื่องนี้กับหม่อมหลวงสรุจ”

“ได้ค่ะ!”

สองคนร่วมทิมกันก็คราวนี้ วันสี่สิบรับคำแล้ววิ่งตามชีวันไป ขณะ
ที่ตาราแยกไปอีกทาง

หน้าสถานีรถไฟยังสว่างและมีผู้คนพลุกพล่าน ชีวันก้าวไปหยุด
หน้าสะพานข้ามคลองแกรนด์คาแนล หรือคลองใหญ่ของเวนิส ด้วย
อาการหอบน้อยๆ เพราะกึ่งเดินกึ่งวิ่งมาตลอดทาง

เธอหันมองหาตัวต้นเหตุไปรอบๆ นาฬิกาเรือนใหญ่หน้าสถานีบอก
เวลาใกล้สองทุ่ม...หรือว่านัทสฤทธ์จะไม่อยู่แล้ว

“โอ๊ะโอ...นี่กว่าจะไม่มาแล้วเสียอีก”

ชีวันหันไปทางต้นเสียง เห็นนัทสฤทธ์เดินตรงเข้ามา เขาคีบหูหรือ
อยู่ในมือหนึ่ง อีกมือมีกระเป๋าสตางค์สีใบ ซึ่งน่าจะรวมของพรชีวาอยู่ด้วย
ซ้อนเป็นตั้งสูงในมือเดียว

ชีวันหน้าบึ้ง โผเข้าไปจะแย่งคืน แต่นัทสฤทธ์เบี่ยงหลบ

“ฉันบอกให้พรชีวาเป็นคนมาเอาไป แล้วทำไมถึงเป็นเธอ...หรือว่า
อยากเจอฉัน”

“ฉันเกลียดหน้าเธอที่สุด และฉันก็จะไม่ยอมให้ชีวาต้องมาเกลือก
กั้วกับคนอย่างเธอ!”

“ไม่ยอมยกให้พรชีวาเกลือกกั้ว หรือเพราะเธออยากเกลือกกั้วกับ
ฉันเองกันแน่”

ชีวันขบขามด้วยความรังเกียจ เอื้อมไปหยิกมือที่โอบเอวอยู่โดย
แรง ก่อนจะเป็นฝ่ายร้องไห้อี้อย่างเสียเอง

นัทสฤทธ์ตกใจไม่น้อยกับเสียงร้อง ชีวันอาศัยจังหวะนั้นผลักเขา
ออกห่างอย่างแรง เมื่อชักมือกลับมาดู ใจกลางฝ่ามือของหญิงสาวปรากฏ
รอยใหม่แดงจากปลายนิ้วที่เขาคีบอยู่

“ชีวิต!” นัทสฤษดิ์ตกใจ รีบทิ้งบุหรี่ลงกับพื้น ไม่สนใจแม่แต่จะเหยียบให้ดับ “เป็นอะไรหรือเปล่า!”

“ตกลงจะคืนให้ฉันใช่ไหม”

ชีวิตยื่นมือไปรับกระเป๋าคืนมา แล้วผลักเขาหลีกทางเพื่อจะเดินจากไป

“เดี๋ยว ชีวิต” นัทสฤษดิ์ตามมาคว้าแขนเธอจากด้านหลัง แต่ชีวิตสะบัดมือ

ความอดทนของเธอหมดลงตรงนั้น หญิงสาวหันกลับไปผลักชายหนุ่มอย่างแรง เป็นจังหวะที่เขาไม่ทันตั้งตัว ประกอบกับพนักงานเซ็นกระเป๋าของโรงแรมเซ็นรถผ่าน ชนนัทสฤษดิ์ที่เซถอยมาเข้าอย่างจัง ชายหนุ่มเสียหลักตีสลักขาชำรุดเซ็น แล้วร่วงลงไปเ็นคลองท่ามกลางความตกใจของทุกคนในบริเวณนั้น

“นัทสฤษดิ์!”

ชีวิตใจหาย หูอื้อ ได้ยินเสียงนัทสฤษดิ์ไหลขึ้นมาจากน้ำโวยวายขอความช่วยเหลือ เธอทำท่าจะกระโดดตามลงไปด้วยอาการตกใจ แต่กลับมีมือหนึ่งยึดคอเสื้อของหญิงสาวเอาไว้เสียก่อน พร้อมเสียงเข้มๆ สั่งอยู่ข้างหลัง...เป็นภาษาไทย

“อย่า!”

ชีวิตหันกลับไป และพบกับแววตาดูๆ ของท่านเลขาฯ แววตาเช่นนั้นทำเอาชีวิตเข่าอ่อน

“ช่วยด้วยค่ะ”

ต่อให้เธอไม่ต้องขอ สรุจก็ก้าวยาวๆ ตรงไปริมน้ำ เธอไม่ได้กระโดดลงไปอย่างที่ชีวิตกลัว แต่กลับรับไม้ต่อจากคนขับเรือกอนโปลา ผู้มีน้ำใจคนหนึ่ง ยื่นลงไปให้นัทสฤษดิ์อย่างใจเย็น สั่งว่า

“เกาะไว้”

ชีวิตันโผล่อกเมื่อเห็นนัทสฤษดิ์ปีนกลับขึ้นมาบนตลิ่ง โดยมีสรุจและ
พลเมืองดีชาวอิตาลีอีกสองคนช่วยกันดึงขึ้นมา

เมื่อขึ้นจากน้ำได้แล้ว นัทสฤษดิ์ก็ขาลัน เข้าอ่อนแทบทรุดลงกับพื้น
ดีที่สรุจยังคว้าแขนพยุงไว้

“เรามีเรื่องต้องคุยกันยาวนะ นัทสฤษดิ์”

ชีวิตันมองอย่างสะใจปนสมน้ำหน้า แล้วก็เปลี่ยนสีหน้าแทบไม่ทัน
เมื่อสรุจหันมาสั่งเธอเป็นรายต่อไป

“เธอด้วย...ชีวิตัน”